

Arrest

nr. 294 541 van 22 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Said X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het jaar 1363 (omgezet naar de Westerse kalender 1984 of 1985) in het dorp Chaknowri van het district Surkhrod, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging tot de vierde klas naar school. In 2010 begon u, nadat u drie maanden opleiding had gevolgd in Kabul, als bewakingsagent (security guard) voor het buitenlandse privé beveiligingsbedrijf 'Goodnight GTS' in samenwerking met de Amerikanen te werken op de militaire basis in Pachir Wa Agam district. U bewaakte

de toren en de controlepost in de basis. Eind 2012 eindigde uw job als bewakingsagent toen de basis gesloten werd door de Amerikanen. Daarna begon u als arbeider te werken tot aan uw vertrek, u hielp huizen bouwen in uw dorp en een buurdorp.

Een collega van u genaamd S.(...) K.(...), ook een bewakingsagent, kwam tijdens uw tewerkstelling bij het beveiligingsbedrijf om het leven bij een mijnontploffing toen hij onderweg was naar Jalalabad centrum. Sindsdien had u een grote vrees dat hetzelfde met u zou gebeuren en dat u onderweg naar huis zou aangevallen worden. U kreeg hierdoor psychologische problemen en was heel bezorgd. De laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan verergerde de situatie en was het onveilig in uw omgeving. Mensen die voor de buitenlanders werkten, waren doelwitten van de taliban en werden vermoord. Omdat u bang was gedood te worden, besliste u om uw familie achter te laten in Afghanistan en te vluchten.

U verliet in augustus 2020 Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 14 december 2020 waarna u hier op 15 december 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u een kopie van uw taskara, de taskara's van uw vrouw en kinderen, een certificaat van uw werk als bewakingsagent in het trainingskamp 'TSS Lonestar' in Pachir Wa Agam, een kopie van uw badge als bewakingsagent en een USB stick met drie foto's van u tijdens uw werk, uw huwelijksakte en een akte inzake uw dochter K.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2022 haalt u aan dat u psychologische problemen heeft en soms aanvallen heeft, maar dat u nog geen gesprek met de psycholoog heeft kunnen hebben omdat er geen tolk aanwezig was. Met deze opmerking werd rekening gehouden tijdens het onderhoud en er werd gewezen op een extra pauze indien dit nodig zou zijn of het u even niet zou gaan (CGVS, p. 3).

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Vooreerst kan u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhalen die er op wijzen dat u daadwerkelijk internationale bescherming zou behoeven. U zou in 2010 als bewakingsagent gewerkt hebben voor een buitenlands privé beveiligingsbedrijf 'Goodnight GTS' op de militaire basis in Pachir Aw Agam district. In deze basis was een trainingscentrum om de grenspolitie op te leiden. U zou samen met uw collega's de toren in de militaire basis en de controlepost bewaakt hebben (CGVS, p. 11). Wanneer jullie om de achttien dagen met verlof gingen, zouden jullie uit veiligheid een taxi van en naar jullie huis genomen hebben omdat de weg te onveilig was om af te leggen met het openbaar vervoer. De taliban zouden de chauffeurs van het openbaar vervoer bedreigd hebben hen gevangen te nemen indien ze jullie zouden vervoeren. Jullie zouden samen een privétaxi genomen hebben van en naar de basis opdat jullie niet herkend zouden worden (CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt of u dan ook incidenten heeft meegemaakt waarbij u tegengehouden werd door de taliban, vertelt u over uw collega Shir Khan, ook een bewakingsagent, die onderweg was met een aantal collega's richting Jalalabad en om het leven zou gekomen zijn bij een mijnontploffing (CGVS, p. 12). Opnieuw gevraagd of u zelf ook een incident heeft meegemaakt, verklaart u algemeen dat er ook andere incidenten geweest zijn waarbij er geschoten werd op de camera's die ter controle in de basis waren, maar dat er hierbij geen slachtoffers vielen (CGVS, p. 13). Zelf zou u nooit persoonlijk bedreigingen gehad hebben van de taliban gedurende uw tewerkstelling. Uw broer vertelde u wel dat er een paar keer onbekende mensen zouden zijn langsgelopen bij jullie huis om naar u te vragen. Of deze onbekende personen leden van de taliban waren wist uw broer niet, hij zou hen enkel verteld hebben dat u niet thuis was en dan zouden ze weer weggegaan zijn. Gevraagd of ze nog iets anders deden behalve naar u vragen als ze langskwamen, antwoordt u van niet (CGVS, p. 14). Hieruit kan geen ernstige vrees als dusdanig afgeleid worden.

Na de sluiting van de basis in 2012 en het vertrek van de Amerikanen zouden alle werknemers van de bewaking vertrokken zijn. U zou daarna niet meer veel contact gehad hebben met uw ex-collega's want iedereen was vertrokken naar zijn eigen dorp. U zou enkel nog contact gehad hebben met een persoon genaamd N.(...) die werkte als tolk voor de Amerikanen, hij zou naar Amerika zijn vertrokken. Over de andere collega's van de basis heeft u geen weet, of ze nog problemen gekend hebben of gevlucht zijn weet u niet (CGVS, p. 21-22). Ook over uw verwant langs moederskant B.(...) A.(...), die tevens tewerkgesteld was in het bewakingsbedrijf als chauffeur en via wie u trouwens aan uw job als bewakingsagent zou geraakt zijn, heeft u opmerkelijk genoeg geen verdere informatie (CGVS, p. 18 en 22). U heeft geen weet of hij bedreigingen heeft ontvangen van de taliban omwille van zijn werk maar stelt dat ook hij bang geweest zou zijn om problemen te krijgen. U beweert verder dat hij niet echt een probleem zou gehad hebben omdat hij slechts chauffeur was voor het bedrijf en enkel Afghanen en geen buitenlanders zou vervoerd hebben met zijn wagen. U daarentegen werkte voor de buitenlanders en zou daardoor wel een probleem gehad hebben (CGVS, p. 22). Uw bewering dat hij als chauffeur zijnde in tegenstelling tot u geen problemen zou gekend hebben, raakt nog kant nog wal daar hij vaak voor zijn job op de baan als chauffeur op de baan zou geweest zijn en daardoor zichtbaar zou geweest zijn op verschillende plaatsen. Bovendien zou ook hij gewerkt hebben voor het privé bewakingsbedrijf en dus voor de buitenlanders. Dat enkel chauffeurs van openbaar vervoer gevisieerd zouden zijn en door de taliban bedreigd zouden zijn indien ze personeel naar basissen zouden vervoeren en privé taxichauffeurs niet, ontbeert logica. Dat de mensen van het openbaar vervoer daarbovenop jullie zouden kennen en jullie daarom afwezen om te vervoeren maar dat de taxichauffeurs van de stad het niet wisten en dat jullie met hen daarom naar de basis reden, is ongerijmd (CGVS, p. 12).

Voorts kan uit de door u voorgehouden gedragingen en keuzes die u zou gemaakt hebben voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan een zodanige vrees niet afgeleid worden. U zou na uw job als bewakingsagent begonnen zijn als arbeider en voerde verschillende klussen uit voor een metser om huizen te bouwen in eigen dorp en een buurdorp. Ook toen claimt u dat er soms mensen langskwamen bij uw huis om naar u te vragen. Uw vrouw zou hen dan gezegd hebben dat u niet thuis was. Over hoe vaak dit zich echter zou voorgedaan hebben, heeft u geen idee. Behalve dat ze bij uw huis zouden zijn langsgesproken, verklaart u opnieuw, nadat uw werkzaamheden als beveiligingsagent gedaan waren, nooit rechtstreeks te zijn bedreigd door de taliban. De reden hiervoor zou volgens u geweest zijn dat u voorzichtig handelde en in het donker naar en van uw werk naar huis ging. Bovendien zou u ervoor gezorgd hebben dat niemand wist waar u precies werkte. U zou namelijk te voet alleen de afstand van en naar uw werk afgelegd hebben en hierbij geprobeerd hebben niet op te vallen (CGVS, p. 21-22). Ofschoon u beweert dat u problemen had met de taliban omwille van uw werk als bewakingsagent voor de Amerikanen, kan u in al die jaren niet één persoonlijke bedreiging door hen opnoemen. Verder zou u nooit in aanraking geweest zijn met de taliban en zouden er geen incidenten geweest zijn waar u persoonlijk bij betrokken was. Ook na uw vertrek uit Afghanistan zou er niemand meer zijn langs geweest bij jullie huis op zoek naar u (CGVS, p. 21). U kan het CGVS derhalve niet overtuigen van de door u voorgehouden vrees. Als de taliban u zo graag zou willen vervolgd hebben omwille van uw job als bewakingsagent voor de buitenlanders, zouden zij reeds gedurende vele jaren kansen genoeg daartoe gehad hebben. U werkte namelijk van 2010 tot en met eind 2012, reeds meer dan zeven jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in augustus 2020, voor de buitenlanders. Tevens zou u na uw job voor de Amerikanen in eigen dorp en een buurdorp als arbeider gewerkt hebben en zou u een aantal collega's gehad hebben die over uw job afwisten. Dat de taliban u niet één keer in al die jaren hebben opgezocht terwijl u thuis aanwezig was of hen niet één keer tegen het lijf bent gelopen als u te voet onderweg naar uw werk was, is merkwaardig en doet opnieuw besluiten dat er geen sprake is van een zodanige vrees voor vervolging. Temeer u hoorde dat ze af en toe 's nachts in het dorp kwamen (CGVS, p. 7). Dat u overigens al die jaren in eigen dorp bleef werken terwijl er soms onbekende personen, waarvan u suggereert dat het taliban waren, bij uw huis zouden zijn langsgesproken om naar u te vragen, doet de wenkbrauwen fronsen.

Het loutere feit dat u in het verleden als bewakingsagent voor een buitenlands bewakingsbedrijf op de militaire basis in Pachir Wa Agam gewerkt zou hebben, volstaat met andere woorden niet om internationale bescherming te kunnen genieten. U toont namelijk niet aan dat uw tewerkstelling van 2010 tot en met 2012 daadwerkelijk voor problemen zou gezorgd hebben waardoor u genooddaakt zou zijn geweest om het land te ontvluchten. Noch gedurende uw tewerkstelling, noch de jaren erna zou u ook maar één keer bedreigd geweest zijn door de taliban omwille van uw werkzaamheden als bewakingsagent. Nadat u bewakingsagent zou geweest zijn, zou u nog geruime tijd in Afghanistan verbleven hebben waar u nog gedurende ettelijke jaren een job als arbeider zou uitgeoefend hebben. Dat u, terwijl u een vermeende vrees voor vervolging heeft, nog zoveel jaren in uw eigen dorp op vrijwillige basis blijft wonen en gedurende deze periode geen enkele bedreiging of contact met de taliban gekend

zou hebben, geeft aan dat uw voorgehouden vrees voor vervolging hoe dan ook niet meer actueel zou zijn geweest.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is immers een identiteitsbewijs dat aldus slechts betrekking heeft op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de taskara's van uw familieleden en de aktes die u bezorgde. Wat de documenten van uw werk als beveiligingsagent voor het privé beveiligingsbedrijf 'Goodnight GTS' betreft kan u niet veel bijkomende informatie geven. De aanbevelingsbrief van de Amerikanen maakt melding van 'TSS Lonestar', wat dit betekent kan u niet zeggen. U kon overigens niet de naam geven van de basis waar u gewerkt heeft en houdt het vaagweg op "trainingscentrum" (CGVS, p. 11). Wanneer deze basis zou gebouwd zijn, weet u ook niet (CGVS, p. 14). Tevens zegt de naam 'Dyncorp' op het certificaat u niets (CGVS, p. 13). Waarvoor de afkorting GTS in de naam van het bedrijf staat is voor u ook onduidelijk (CGVS, p. 10). Daarnaast bieden de foto's van u tijdens uw werk, twee foto's van u op een motor en één foto voor een gebouw, weinig toegevoegde waarde aan het door u voorgehouden vluchtrelaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon,

tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een

terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoeker kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Vooreerst kan u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhalen die er op wijzen dat u daadwerkelijk internationale bescherming zou behoeven. U zou in 2010 als bewakingsagent gewerkt hebben voor een buitenlands privé beveiligingsbedrijf ‘Goodnight GTS’ op de militaire basis in Pachir Aw Agam district. In deze basis was een trainingscentrum om de grenspolitie op te leiden. U zou samen met uw collega’s de toren in de militaire basis en de controlepost bewaakt hebben (CGVS, p. 11). Wanneer jullie om de achttien dagen met verlof gingen, zouden jullie uit veiligheid een taxi van en naar jullie huis genomen hebben omdat de weg te onveilig was om af te leggen met het openbaar vervoer. De taliban zouden de chauffeurs van het openbaar vervoer bedreigd hebben hen gevangen te nemen indien ze jullie zouden vervoeren. Jullie zouden samen een privétaxi genomen hebben van en naar de basis opdat jullie niet herkend zouden worden (CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt of u dan ook incidenten heeft meegemaakt waarbij u tegengehouden werd door de taliban, vertelt u over uw collega Shir Khan, ook een bewakingsagent, die onderweg was met een aantal collega’s richting Jalalabad en om het leven zou gekomen zijn bij een mijnontploffing (CGVS, p. 12). Opnieuw gevraagd of u zelf ook een incident heeft meegemaakt, verklaart u algemeen dat er ook andere incidenten geweest zijn waarbij er geschoten werd op de camera’s die ter controle in de basis waren, maar dat er hierbij geen slachtoffers vielen (CGVS, p. 13). Zelf zou u nooit persoonlijk bedreigingen gehad hebben van de taliban gedurende uw tewerkstelling. Uw broer vertelde u wel dat er een paar keer onbekende mensen zouden zijn langsgekomen bij jullie huis om naar u te vragen. Of deze onbekende personen leden van de taliban waren wist uw broer niet, hij zou hen enkel verteld hebben dat u niet thuis was en dan zouden ze weer weggegaan zijn. Gevraagd of ze nog iets anders deden behalve naar u vragen als ze langskwamen, antwoordt u van niet (CGVS, p. 14). Hieruit kan geen ernstige vrees als dusdanig afgeleid worden.

Na de sluiting van de basis in 2012 en het vertrek van de Amerikanen zouden alle werknemers van de bewaking vertrokken zijn. U zou daarna niet meer veel contact gehad hebben met uw ex-collega’s want iedereen was vertrokken naar zijn eigen dorp. U zou enkel nog contact gehad hebben met een persoon genaamd N.(...) die werkte als tolk voor de Amerikanen, hij zou naar Amerika zijn vertrokken. Over de andere collega’s van de basis heeft u geen weet, of ze nog problemen gekend hebben of gevlucht zijn weet u niet (CGVS, p. 21-22). Ook over uw verwant langs moederskant B.(...) A.(...), die tevens tewerkgesteld was in het bewakingsbedrijf als chauffeur en via wie u trouwens aan uw job als bewakingsagent zou geraakt zijn, heeft u opmerkelijk genoeg geen verdere informatie (CGVS, p. 18 en 22). U heeft geen weet of hij bedreigingen heeft ontvangen van de taliban omwille van zijn werk maar stelt dat ook hij bang geweest zou zijn om problemen te krijgen. U beweert verder dat hij niet echt een probleem zou gehad hebben omdat hij slechts chauffeur was voor het bedrijf en enkel Afghanen en geen buitenlanders zou vervoerd hebben met zijn wagen. U daarentegen werkte voor de buitenlanders en zou

daardoor wel een probleem gehad hebben (CGVS, p. 22). Uw bewering dat hij als chauffeur zijnde in tegenstelling tot u geen problemen zou gekend hebben, raakt nog kant nog wal daar hij vaak voor zijn job op de baan als chauffeur op de baan zou geweest zijn en daardoor zichtbaar zou geweest zijn op verschillende plaatsen. Bovendien zou ook hij gewerkt hebben voor het privé bewakingsbedrijf en dus voor de buitenlanders. Dat enkel chauffeurs van openbaar vervoer geviseerd zouden zijn en door de taliban bedreigd zouden zijn indien ze personeel naar basissen zouden vervoeren en privé taxichauffeurs niet, ontbeert logica. Dat de mensen van het openbaar vervoer daarbovenop jullie zouden kennen en jullie daarom afwezen om te vervoeren maar dat de taxichauffeurs van de stad het niet wisten en dat jullie met hen daarom naar de basis reden, is ongerijmd (CGVS, p. 12).

Voorts kan uit de door u voorgehouden gedragingen en keuzes die u zou gemaakt hebben voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan een zodanige vrees niet afgeleid worden. U zou na uw job als bewakingsagent begonnen zijn als arbeider en voerde verschillende klussen uit voor een metser om huizen te bouwen in eigen dorp en een buurdorp. Ook toen claimt u dat er soms mensen langskwamen bij uw huis om naar u te vragen. Uw vrouw zou hen dan gezegd hebben dat u niet thuis was. Over hoe vaak dit zich echter zou voorgedaan hebben, heeft u geen idee. Behalve dat ze bij uw huis zouden zijn langsgesproken, verklaart u opnieuw, nadat uw werkzaamheden als beveiligingsagent gedaan waren, nooit rechtstreeks te zijn bedreigd door de taliban. De reden hiervoor zou volgens u geweest zijn dat u voorzichtig handelde en in het donker naar en van uw werk naar huis ging. Bovendien zou u ervoor gezorgd hebben dat niemand wist waar u precies werkte. U zou namelijk te voet alleen de afstand van en naar uw werk afgelegd hebben en hierbij geprobeerd hebben niet op te vallen (CGVS, p. 21-22). Ofschoon u beweert dat u problemen had met de taliban omwille van uw werk als bewakingsagent voor de Amerikanen, kan u in al die jaren niet één persoonlijke bedreiging door hen opnoemen. Verder zou u nooit in aanraking geweest zijn met de taliban en zouden er geen incidenten geweest zijn waar u persoonlijk bij betrokken was. Ook na uw vertrek uit Afghanistan zou er niemand meer zijn langs geweest bij jullie huis op zoek naar u (CGVS, p. 21). U kan het CGVS derhalve niet overtuigen van de door u voorgehouden vrees. Als de taliban u zo graag zou willen vervolgd hebben omwille van uw job als bewakingsagent voor de buitenlanders, zouden zij reeds gedurende vele jaren kansen genoeg daartoe gehad hebben. U werkte namelijk van 2010 tot en met eind 2012, reeds meer dan zeven jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in augustus 2020, voor de buitenlanders. Tevens zou u na uw job voor de Amerikanen in eigen dorp en een buurdorp als arbeider gewerkt hebben en zou u een aantal collega's gehad hebben die over uw job afwisten. Dat de taliban u niet één keer in al die jaren hebben opgezocht terwijl u thuis aanwezig was of hen niet één keer tegen het lijf bent gelopen als u te voet onderweg naar uw werk was, is merkwaardig en doet opnieuw besluiten dat er geen sprake is van een zodanige vrees voor vervolging. Temeer u hoorde dat ze af en toe 's nachts in het dorp kwamen (CGVS, p. 7). Dat u overigens al die jaren in eigen dorp bleef werken terwijl er soms onbekende personen, waarvan u suggereert dat het taliban waren, bij uw huis zouden zijn langsgesproken om naar u te vragen, doet de wenkbrauwen fronsen.

Het loutere feit dat u in het verleden als bewakingsagent voor een buitenlands bewakingsbedrijf op de militaire basis in Pachir Wa Agam gewerkt zou hebben, volstaat met andere woorden niet om internationale bescherming te kunnen genieten. U toont namelijk niet aan dat uw tewerkstelling van 2010 tot en met 2012 daadwerkelijk voor problemen zou gezorgd hebben waardoor u genooddaakt zou zijn geweest om het land te ontvluchten. Noch gedurende uw tewerkstelling, noch de jaren erna zou u ook maar één keer bedreigd geweest zijn door de taliban omwille van uw werkzaamheden als bewakingsagent. Nadat u bewakingsagent zou geweest zijn, zou u nog geruime tijd in Afghanistan verbleven hebben waar u nog gedurende ettelijke jaren een job als arbeider zou uitgeoefend hebben. Dat u, terwijl u een vermeende vrees voor vervolging heeft, nog zoveel jaren in uw eigen dorp op vrijwillige basis blijft wonen en gedurende deze periode geen enkele bedreiging of contact met de taliban gekend zou hebben, geeft aan dat uw voorgehouden vrees voor vervolging hoe dan ook niet meer actueel zou zijn geweest.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is immers een identiteitsbewijs dat aldus slechts betrekking heeft op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de taskara's van uw familieleden en de aktes die u bezorgde. Wat de documenten van uw werk als beveiligingsagent voor het privé beveiligingsbedrijf 'Goodnight GTS' betreft kan u niet veel bijkomende informatie geven. De aanbevelingsbrief van de Amerikanen maakt melding van 'TSS Lonestar', wat dit betekent kan u niet zeggen. U kon overigens niet de naam geven van de basis waar u gewerkt heeft en houdt het vaagweg op "trainingscentrum" (CGVS, p. 11). Wanneer deze basis zou gebouwd zijn, weet u ook niet (CGVS, p. 14). Tevens zegt de naam

'Dyncorp' op het certificaat u niets (CGVS, p. 13). Waarvoor de afkorting GTS in de naam van het bedrijf staat is voor u ook onduidelijk (CGVS, p. 10). Daarnaast bieden de foto's van u tijdens uw werk, twee foto's van u op een motor en één foto voor een gebouw, weinig toegevoegde waarde aan het door u voorgehouden vluchtrelaas."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker stelt dat de taliban nu de volledige macht hebben, er verstrengde en versterkte screenings zijn en hij nog meer risico loopt dan vroeger omdat er toen nog enigszins bescherming was van de overheid en de taliban clandestien en voorzichtig te werk moest gaan. Ook geeft hij aan dat hij kampte met steeds groter wordende stress en psychische problemen en dat het leven met die dagelijkse stress en paniek voor hem niet langer houdbaar was.

Met een dergelijk algemeen verweer gaat verzoeker eraan voorbij dat terecht werd vastgesteld dat het loutere feit dat hij in het verleden als bewakingsagent voor een buitenlands bewakingsbedrijf op de militaire basis in Pachir Wa Agam gewerkt zou hebben, niet volstaat om internationale bescherming te kunnen genieten. Verzoeker toont namelijk niet aan dat zijn tewerkstelling van 2010 tot en met 2012 daadwerkelijk voor problemen zou gezorgd hebben waardoor hij genoodzaakt zou zijn geweest om het land te ontvluchten. Noch gedurende zijn tewerkstelling, noch de jaren erna zou hij ook maar één keer bedreigd geweest zijn door de taliban omwille van zijn werkzaamheden als bewakingsagent. Nadat hij bewakingsagent zou geweest zijn, zou hij nog geruime tijd in Afghanistan verbleven hebben waar hij nog gedurende ettelijke jaren een job als arbeider zou uitgeoefend hebben. Dat verzoeker, terwijl hij een vermeende vrees voor vervolging heeft, nog zoveel jaren in zijn eigen dorp op vrijwillige basis blijft wonen en gedurende deze periode geen enkele bedreiging of contact met de taliban gekend zou hebben, geeft aan dat zijn voorgehouden vrees voor vervolging hoe dan ook niet meer actueel zou zijn geweest. Met het argument dat de taliban nu de volledige macht hebben, er verstrengde en versterkte screenings zijn en nog meer risico loopt dan vroeger omdat er toen nog enigszins bescherming was van de overheid en de taliban clandestien en voorzichtig te werk moest gaan, weerlegt noch verschoont hij bovenstaande vaststellingen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij destijds in het vizier van de taliban liep noch dat deze naar hem op zoek zouden zijn geweest. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker thans na de machtsovername een doelwit van de taliban zou zijn, ongeacht verscherpte en verstrengde screenings.

Verzoeker voert verder aan dat hij heel veel dingen vergeet en dit omwille van zijn paniekstoornis. Hierbij stelt hij verder dat hij omwille van zijn psychische toestand heel wat zaken onbewust niet heeft aangebracht en geeft aan desbetreffend eventueel nieuwe stukken neer te leggen.

In de aanvullende nota die verzoeker op 17 augustus 2023 bijbrengt, geeft hij aan te volharden in zijn tewerkstelling voor de Amerikanen tot 2012 en is hij van mening dat dit nog steeds een actuele vrees voor vervolging kan rechtvaardigen. Verzoeker brengt evenwel geen concrete elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat er een actuele nood aan bescherming is.

In dezelfde aanvullende nota stelt verzoeker nog een bijkomende vluchtmotief aan te voeren, met name het gegeven dat hij nog enkele jaren voor het Afghaanse nationale leger heeft gewerkt. Hij stelt dit niet eerder te hebben vermeld op advies van anderen omdat hij aanvankelijk nog niet de documenten bij had en er hem gezegd werd dat mensen die voor het Afghaanse leger gewerkt hebben geen bescherming kregen. Ter staving legt hij in deze aanvullende nota zijn originele badge neer, zijn bankkaart, alsook het bewijs van zijn loon als soldaat. Ter terechtzitting stelt hij de originelen hiervan neer te leggen.

Er kan echter niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet eerder heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan deze procedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn verzoek om internationale bescherming steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldt, en dit zelfs pas per aanvullende nota bijbrengt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Dit wordt bevestigd door het feit dat verzoeker ter verschoning van zijn nalaten louter aanvoert dat hij dit op advies van derden heeft gedaan en omdat hij aanvankelijk nog niet beschikte over de documenten die dit konden staven. De Raad stelt immers vast dat verzoeker bij aanvang van de procedure geen enkel document neerlegde en dit pas deed vlak voor en ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bijgevolg kan dit geenszins als een valabel excuus gelden voor het nalaten ook dit doorheen de procedure te vermelden.

Verzoeker tracht ook de verantwoordelijkheid voor zijn stilzwijgen volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Verzoeker werd van meet af aan gewezen op het belang van het vertellen van de waarheid, er werd expliciet aangegeven dat hij diegenen niet moest geloven die hem aanraadden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen en hij werd gewezen op de mogelijke gevolgen van het afleggen van valse en onwaarachtige verklaringen (Vragenlijst). Desalniettemin koos verzoeker ervoor om dit essentiële element stil te wijzen en om hierin, ondanks dat hij aldaar andermaal uitdrukkelijk en uitgebreid werden gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht, te persisteren wanneer hij bij het Commissariaat-generaal werd gehoord (Notities van het persoonlijk onderhoud).

Wat betreft de stukken die verzoeker ter staving aanbrengt, dient te worden opgemerkt dat zowel het bankafschrift als de bankkaart geen melding maken van enige tewerkstelling bij het leger. De badge die verzoeker neerlegt, vermeldt dan weer louter zijn voornaam. Ook bij de naam van verzoekers vader wordt de achternaam niet vermeld, hetgeen afbreuk doet aan het gegeven dat het om een officiële badge van het leger zou gaan. De Raad stelt bijkomend vast dat deze badge werd uitgegeven op 16 maart 2016 en verviel op 16 maart 2019. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker heeft verklaard dat hij steeds als arbeider heeft gewerkt tot aan zijn vertrek (Verklaring DVZ, vraag 12, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Daarbovenop blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier dat in Afghanistan allerlei documenten, gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1).

Gelet op het geheel der vaststellingen blijkt dat verzoeker zijn tewerkstelling bij het leger niet aannemelijk maakt.

Verzoeker stelt onder de psychische druk van de aanhoudende angst op aanslagen, geweld, etc. te zijn bezweken. Voor zover verzoeker naar een psychologisch attest verwijst en hierbij aanhaalt dat het nodig is om rekening te houden met de pijnlijke staat van verwarring en depressie waarmee hij kampt, aangezien dit een rol speelt in de verschoning die hij vraagt voor zijn voormalige nalatigheid, maar ook omdat zij zijn bijzonder kwetsbaar profiel objectiveren en de moeilijkheid om verder op zijn verklaringen te rekenen, kan hij niet overtuigen.

Te dezen moet worden opgemerkt dat het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 augustus 2020, p. 89).

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van de voormelde stukken. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch of psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel dergelijke documenten het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, vormt het neergelegde psychologisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker haar land van herkomst verliet. Een arts, en in dit geval een psycholoog, doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog

of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De Raad stelt *in casu* vast dat in het neergelegde psychologisch attest melding wordt gemaakt van het gegeven dat verzoeker verklaarde in zijn land als legerofficier te hebben gewerkt, dat hij na de machtsovername door de taliban bedreigd werd omdat hij voor de NAVO werkte en dat hij daarom zijn land moest verlaten. Hij heeft het over mentaal gerommel en slaapstoornissen (slaperigheid en nachtmerries) en ervaart angst en stress door de ingewikkelde situatie van zijn familie, die zich momenteel in Afghanistan bevindt.

De Raad stelt vast dat verzoeker nooit eerder melding heeft gemaakt van zijn tewerkstelling in het leger als officier. Meer nog, de Raad stelt vast dat verzoeker steeds verklaarde Afghanistan te hebben verlaten in augustus 2020, hetgeen aldus nog dateert van voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Verzoeker diende overigens reeds op 15 december 2020 een verzoek om internationale bescherming en bijgevolg nog steeds ruim een half jaar voordat er van een machtsovername door de taliban sprake was.

Bijgevolg blijkt hieruit dat de psycholoog zich louter baseerde op de verklaringen van verzoeker, die geen enkele steun vinden in het administratief dossier en zelfs in de chronologie van het dossier.

Het psychologisch attest, maakt melding van een ernstige depressie waarvan de symptomen pessimisme, huilen, verdriet, laag zelfbeeld, sociaal isolement, verlies van interesse en eetlust, vermoeidheid, verlies van seksuele interesse en sombere gedachten, zijn. Ook is er sprake van posttraumatische stress, inclusief gedachten en dromen over de stressvolle gebeurtenis, intrusie, vermijding, slaapstoornissen, sociaal isolement, symptomen van hypervigilantie en symptomen van herinneren en herbeleven.

Uit dit attest kan echter niet blijken dat verzoekers cognitieve geheugen zou zijn aangetast in die mate dat hij niet in staat zou zijn geweest om tijdens het persoonlijk onderhoud op een coherente en consistente wijze zijn relaas toe te lichten. Dit kan evenmin blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Het neergelegde psychologisch attest laat derhalve niet toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen noch om enig geloof te hechten aan het bijkomende vluchtmotief dat verzoeker pas per aanvullende nota ten berde bracht.

Hoe dan ook kan uit dit attest geenszins worden afgeleid dat verzoeker zou kampen met psychische problemen die van zulke aard zijn dat zij hem zouden hebben verhinderd om zijn procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en/of een eventueel persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal te volbrengen en om zijn asielaanvraag daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. In dit attest wordt immers slechts aangegeven dat verzoeker zou kampen met de voornoemde symptomen en klachten. Nergens wordt hierover in het attest verdere duiding gegeven. Uit dit attest kan dan ook hoegenaamd niets worden afgeleid over de precieze aard en ernst van de verschillende klachten en symptomen van verzoeker en/of de mogelijke invloed en impact van deze klachten en symptomen op verzoekers algemene en dagdagelijkse functioneren. Bovendien wordt er nergens in dit stuk enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die deze klachten zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Nergens in dit stuk wordt aldus aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de problemen van verzoeker een deelname in zijn hoofd aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken. Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te plegen dat hij zou kampen met de vermeende problemen die een rol spelen in de verschuiving die hij vraagt voor zijn voormalige nalatigheid, maar ook omdat zij zijn bijzonder kwetsbaar profiel objectiveren en de moeilijkheid om verder op zijn verklaringen te rekenen.

Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn vermeende psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn gezondheidstoestand goed was (Verklaring DVZ, vraag 28). Ook maakte verzoeker in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" van dezelfde datum geen gewag van gezondheidsproblemen die het vertellen van zijn verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden').

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud haalde verzoeker weliswaar aan dat hij psychologische problemen heeft en soms aanvallen heeft, maar verzoeker noch zijn advocaat heeft tijdens dit persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewezen op een dermate psychische problematiek dat hij niet in staat zou zijn om zijn vluchtrelaas naar behoren uiteen te zetten en hierover vragen te beantwoorden.

Tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigde verzoeker ook dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn verklaringen zouden zijn beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Zodoende kan verzoeker met louter de verwijzing naar het psychologisch attest de bovenstaande pertinente weigeringsmotieven niet ontkrachten, verklaren noch weerleggen.

Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker, al dan niet omwille van zijn vermeende psychische problemen, niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve hem het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met het profiel van verzoekende partij en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting*

of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen,

de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België sinds augustus 2020, is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan nooit elders heeft gewoond (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) en in Afghanistan heeft gewoond en gewerkt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 10, 15) en dat bijgevolg duidelijk uit zijn verklaringen blijkt dat hij weet wat het leven inhoudt bij aanwezigheid van de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19).

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker Afghanistan op meerderjarige leeftijd heeft verlaten, zodat hij op dat ogenblik al gevormd was en de jaren des onderscheid had bereikt. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve

factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven

of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich

af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert echter geen persoonlijke elementen aan die aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Gelet op het voormelde, toont verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF